

## Τύπος γίνου των πιστών

Ορθοδοξία / Ιερός Άμβων

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

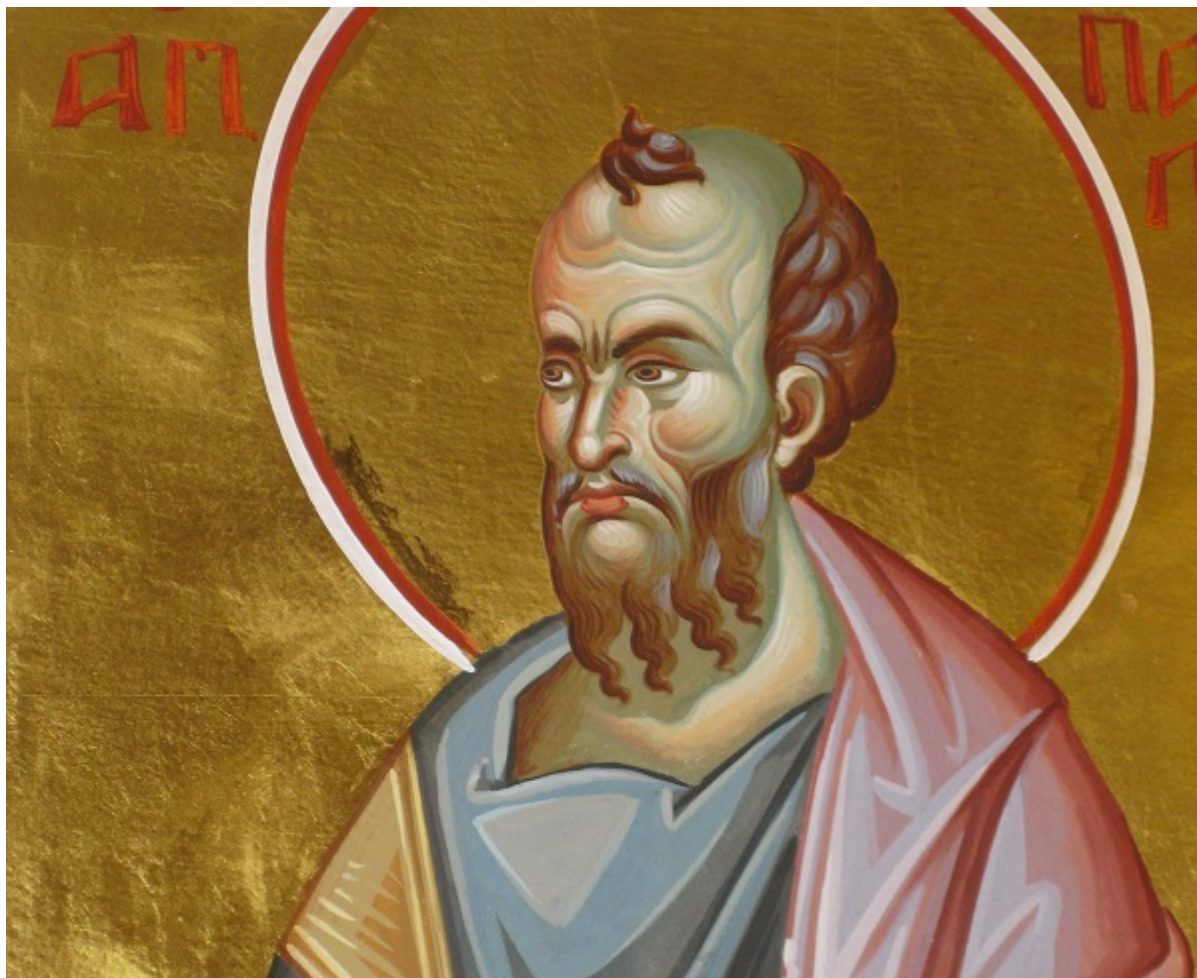


**Απαιτητική είναι η πίστη μας ως προς το ήθος το οποίο καλούμαστε να έχουμε και να φανερώνουμε προς τους συνανθρώπους μας. Δεν είναι ζήτημα επίδειξης, να φαινόμαστε κάποιои, να είναι η ηθική μας εμφανής στο επίπεδο της συμπεριφοράς και αυτό είναι αρκετό. Είναι η βίωση της αλήθειας του Χριστού μία συνεχής πρόκληση αγώνα για μεταμόρφωση του εαυτού μας με την βοήθεια της χάριτος του Θεού, ώστε και οι άλλοι άνθρωποι κοντά μας να νιώθουν ότι η καρδιά μας χτυπά για Θεό. Η ζωή μας ξεδιψά από την σχέση με τον Θεό και προσφέρουμε από το ξεδίψασμά μας και στους άλλους. Και αυτό μας καθιστά «τύπους», υποδείγματα.**

Την προτροπή αυτή την απευθύνει ο απόστολος Παύλος στον μαθητή του Τιμόθεο, επίσκοπο της Εφέσου. Την απευθύνει σε όσους εκπροσωπούν τους ανθρώπους στον Θεό, τους επισκόπους, τους ιερείς, τους μοναχούς. Την απευθύνει όμως και στον καθέναν από μας χωριστά, διότι η χριστιανική ζωή είναι για όλους.

**Εν λόγω.** Τα λόγια μας να είναι αυθεντικά. Δεν είναι μόνο η αποφυγή της αμαρτίας με την άρνηση της αισχρολογίας και της ανηθικότητας. Είναι κυρίως το να βγαίνει από το στόμα μας αγάπη. Να είναι τρυφερά και ειλικρινή τα ρήματά

μας. Να δείχνουν έγνοια για τον άλλον, κυρίως όμως για την αλήθεια. Να μην είναι λόγια σκληρά, αλλά λόγια διακριτικά. Να εκφράζουν ειλικρινές ενδιαφέρον για την πορεία του άλλου, να μαλώνουν με γλυκύτητα όπου χρειάζεται και να μη υποτιμούν το πρόσωπο. Να είναι λόγια που δείχνουν την αμαρτία και δεν κατακρίνουν την καρδιά και το μέλλον του άλλου ανθρώπου. Να είναι λόγια που ζητούν διάλογο και όχι μονόλογο. Να είναι λόγια που προέρχονται από χαρούμενη καρδιά, διότι αυτός που νοιάζεται για τον άλλον χαίρεται!



**Εν αναστροφή.** Δεν αρκεί ο λόγος. Χρειάζεται και ο τρόπος της συναναστροφής μας να αποπνέει Θεό. Να μην είναι τρόπος ματαιότητας, τρόπος που μόνο σκοτώνει τον χρόνο. Τρόπος που ζητά υποταγή από τον άλλον, αλλά τρόπος προσφοράς, έγνοιας, αγάπης. Τρόπος που δίνει και δεν μένει μόνο στο να λαμβάνει, μολονότι κι αυτό είναι ανθρώπινο. Τρόπος που συγχωρεί και δεν εκδικείται. Τρόπος που δεν αποκλείει κανέναν από την κοινωνικότητα και την συντροφικότητα. Τρόπος καρδιάς ανοιχτής στον πλησίον.

**Εν αγάπη.** Η αγάπη φαίνεται όταν δεν λειτουργούμε με γνώμονα το συμφέρον μας, αλλά την πρόοδο όλων. Όταν είμαστε πρόθυμοι για τον άλλον. Όταν δεν ζητούμε την δικαίωσή μας, αλλά την συμπόρευση, ακόμη κι αν ο άλλος μας δυσκολεύει. Όταν ο τελικός σκοπός κάθε σχέσης μας είναι να μη σκανδαλισθεί ο άλλος και αφήσει τον Χριστό, αλλά να νιώσει ότι η έγνοια μας είναι ο Θεός να

μιλήσει στην καρδιά του. Όταν είμαστε πρόθυμοι να σηκώσουμε λίγο τον σταυρό και το φορτίο του.

**Εν πνεύματι.** Η πνευματικότητα φαίνεται όταν δεν μένουμε στα του κόσμου τούτου, στις βιοτικές μέριμνες, στο τι δεν έχουν κάνει οι άλλοι για μας, αλλά βλέπουμε την πορεία της ζωής με βάση τι μπορούμε να κάνουμε εμείς γι αυτούς. Φαίνεται στην μετάνοια για τα λάθη μας, στην αυτογνωσία την οποία παλεύουμε να αποκτήσουμε, στην προσευχή που είναι η τροφοδοσία της καρδιάς και του νου μας. Φαίνεται στο «γενηθήτω το θέλημά σου», στο «ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών».

**Εν πίστει.** Η πίστη φαίνεται στην γνώση και την βίωση των δογμάτων της αληθείας. Στο ανυποχώρητο στην αλήθεια. Φαίνεται όμως και στην επιμονή να διατηρούμε στην υπομονή στις δυσκολίες μας. Στην εναπόθεση της ελπίδας μας στον Θεό. Στην συμμετοχή μας στην ζωή της Εκκλησίας. Στην βαθιά ανάσα που παίρνουμε και συνεχίζουμε τον αγώνα μας. Στο μέτρο που έχουμε στην χαρά και στην λύπη.

**Εν αγνεία.** Η αγνότητα φαίνεται όταν θέλουμε να βλέπουμε στον κάθε άνθρωπο την καλή του όψη, την νηπιότητα ως προς την κακία, όταν δίνουμε δεύτερη ευκαιρία εκεί όπου μας το ζητούνε, όταν δεν βλέπουμε τον άλλο ως σκεύος ηδονής, ως αντικείμενο εκμετάλλευσης, όταν δεν θεοποιούμε τις σωματικές μας ανάγκες, όταν είμαστε πιστοί στις σχέσεις μας, όταν δεν είναι η προβολή της εικόνας μας και η πρόκληση διά του σώματός μας της φιληδονίας των άλλων, όταν δεν κυριαρχεί στην ύπαρξή μας η φιλαρέσκεια.

Όλος αυτός ο αγώνας έρχεται σε μία πραγματικότητα στην οποία η πίστη θεωρείται περιθώριο. Θεωρείται οπισθοδρόμηση. Όμως η πίστη μάς κάνει να βλέπουμε τον εαυτό μας με γνώμονα την συνείδησή μας, την φωνή του Θεού εντός μας και, την ίδια στιγμή, να προχωρούμε με κριτήριο την μετοχή μας στην Εκκλησία, στο σώμα του Χριστού. Ακόμη κι αυτοί που λοιδορούν τους χριστιανούς τότε, έρχεται η ώρα που αναγνωρίζουν την διαφορετικότητά μας και ότι η πίστη μάς κάνει να ζούμε μία αλλιώςτική ζωή, πιο ελπιδοφόρα, πιο ζεστή πιο αγαπητική.

Δεν είμαστε μόνοι μας. Προηγούνται ημών οι άγιοι. Έχουμε την χάρη του Πνεύματος. Και είμαστε όλοι μαζί στην από κοινού πορεία για να γίνει η γη ουρανός!

<https://bit.ly/2U7Frph>